

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 616/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Mgr. Lukášom Kysuckým, advokátom, Kamenná 3607/29, Žilina, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 30/2025 z 22. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ sa domáha zrušenia uznesenia najvyššieho súdu, ako aj tomuto predchádzajúceho uznesenia Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. BB-4T/18/2016 z 11. apríla 2025 a uplatňuje si náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a predložených listinných dôkazov vyplýva nasledovný stav veci:

3. Podaním z 8. mája 2025 požiadala konateľka sťažovateľa [REDAKOVANÉ] o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov vo výške 133 923,14 eur na účte vedenom v Oberbank AG, pobočke zahraničnej banky v SR so sídlom v Bratislave.

4. Peňažné prostriedky boli pôvodne zaistené na základe príkazu krajského prokurátora v Nitre z 30. marca 2012. Bankový účet bol bankou 31. augusta 2012 zrušený a predmetné peňažné prostriedky boli prevedené na interný účet banky. Zaistenie týchto peňažných prostriedkov bolo vykonané ďalej na základe uznesenia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej

prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 205/11/1000-205 zo 16. októbra 2014 v spojení s uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. Tp 98/2014 z 15. decembra 2014. Zaistenie peňažných prostriedkov sa vykonalo pre účely zaistenia uspokojenia nároku poškodeného, Finančnej správy Slovenskej republiky, na majetkových právach sťažovateľa k peňažným prostriedkom na uvedenom účte v banke a súčasne bola zakázaná sťažovateľovi akákoľvek dispozícia s peňažnými prostriedkami na účte do výšky 277 252,60 eur s tým, že tieto budú uložené do úschovy na bankový účet Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Následne bola suma 113 931,59 eur prevedená bankou Oberbank AG na účet Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá ich previedla na účet súdu 12. augusta 2016 po podaní obžaloby vo veci.

5. Špecializovaný súd uznesením sp. zn. BB-4T/18/2016 z 11. apríla 2016 rozhodol o žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov tak, že túto žiadosť zamietol z dôvodu, že ide o vec, ktorá je potrebná pre trestné konanie, a prichádza do úvahy jej prepadnutie alebo zhabanie. Špecializovaný súd v uznesení uviedol, že existuje dôvodné podozrenie, že peňažné prostriedky v sume 113 931,59 eur pochádzajú z vyplateného nadmerného odpočtu DPH, ktoré sú predmetom obžaloby. Tým je spochybnené nadobudnutie vlastníctva k týmto finančným prostriedkom sťažovateľom, keďže ich vyplatenie na bankový účet sťažovateľa zo strany príslušného daňového úradu je predmetom obžaloby a prebiehajúceho súdneho konania. Existuje dôvodné podozrenie, že peňažné prostriedky boli výnosom z daňovej trestnej činnosti, ktorej sa mala dopustiť v tom čase evidovaná konateľka sťažovateľa – obžalovaná [REDAKOVANÉ]. Obchodná spoločnosť sťažovateľa bola prostredníctvom obžalovanej [REDAKOVANÉ] v žalovanom období súčasťou reťazca firiem, v mene ktorých si mali obžalovaní v rámci organizovanej skupiny neoprávnene nárokovať od príslušných správcov dane vrátenie nadmerného odpočtu DPH na základe fiktívnych fakturovaných zdaniteľných plnení. Aj v štádiu trestného konania po podaní obžaloby vzhľadom aj na spáchaný trestný čin, z ktorého je obžalovaná [REDAKOVANÉ], považoval súd zaistenie peňažných prostriedkov za naďalej dôvodné. Súd uviedol, že ide o peňažné prostriedky pochádzajúce z trestnej činnosti, a preto boli splnené všetky zákonné podmienky na ich zaistenie podľa ustanovenia § 95 ods. 1 Trestného poriadku. Súd dodal, že v prípade uznania viny obžalovanej [REDAKOVANÉ] prichádza do úvahy vydanie ochranného opatrenia, ich zhabanie. Sťažovateľ bol ako osoba zúčastnená poučený o právach a bolo mu umožnené svoje práva v konaní pred súdom uplatniť.

6. Špecializovaný súd konštatoval, že konanie prebieha bez prieťahov, vo veci počas celej doby trestného konania boli plynule vykonávané úkony trestného konania v časovej postupnosti zodpovedajúcej skutkovej a právnej náročnosti prejednávanej trestnej veci. Súd poukázal na to, že predmetom obžaloby je celkom 293 čiastkových skutkov, na páchaní ktorých sa vo veľkom rozsahu mala podieľať práve obžalovaná [REDAKOVANÉ], spisový materiál obsahoval v čase rozhodovania súdu rozsah 23573 strán. Poukázal na obštrukcie zo strany viacerých obžalovaných, využívanie všetkých dostupných procesných oprávnení obžalovanými, rozhodovanie o ktorých je obsahovo a najmä časovo náročné, a tiež na využívanie všetkých dostupných opravných prostriedkov, čo sa v priebehu konania prejavilo na samotnej dĺžke tohto konania.

7. Súd konštatoval, že existencia dôvodného podozrenia, že uvedené finančné prostriedky sú výnosom z daňovej trestnej činnosti, nebola v priebehu trestného konania žiadnym spôsobom zoslabená ani spochybnená a neboli produkované žiadne konkrétne dôkazy vo vzťahu k zaisteným

peňažným prostriedkom, že tieto nie sú výnosom z trestnej činnosti. Pri svojom rozhodovaní špecializovaný súd prihliadol aj na posledné rozhodnutie sťažnostného súdu sp. zn. 1Tost/52/2024 z 22. januára 2025, ktorý zamietol predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa vo veci žiadosti o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov a citoval z jeho odôvodnenia časti, ktoré sa týkali dôvodnosti podozrenia, dôvodov doterajšej dĺžky konania, ako aj konštatovanie, že zaistenie nemalo negatívny dopad na sťažovateľa v tom rozsahu, že by esenciálne zasahovalo do možnosti jeho existencie ako obchodného subjektu. Od predchádzajúceho rozhodnutia sťažnostného súdu z 22. januára 2025 v predmetnej veci k žiadnej zmene nedošlo, v čase rozhodovania o žiadosti sťažovateľa bolo dokazovanie skončené, predmetná vec bola v štádiu záverečných rečí.

8. Proti uzneseniu špecializovaného súdu z 11. apríla 2025 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením z 22. júla 2025 tak, že sťažnosť zamietol.

9. Najvyšší súd poznamenal, že sťažovateľ podal žiadosť o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov v deň, keď mu bolo doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 52/2024 z 22. januára 2025, ktorým bol zamietnutá predchádzajúca sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu o zamietnutí žiadosti o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov, a poukázal na závery tohto svojho predchádzajúceho uznesenia. Tiež poukázal na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 280/2025 z 23. apríla 2025, ktorým ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 52/2024 z 22. januára 2025.

10. Najvyšší súd poukázal na to, že po vydaní uznesenia špecializovaného súdu z 11. apríla 2025 bol 16. apríla 2025 vyhlásený rozsudok vo veci samej, ktorým špecializovaný súd okrem iných uznal za vinnú aj obžalovanú [REDAKOVANÉ], a to na tom skutkovom základe, že ako konateľka sťažovateľa Daňovému úradu Bratislava II (skutok 31), resp. Daňovému úradu Bratislava IV (skutok 32 – 43) podala daňové priznanie k DPH, ktorým si uplatnila nadmerný odpočet DPH v rozsudku uvedených výškach. Zároveň špecializovaný súd týmto rozsudkom zhabal sťažovateľovi 113 931,59 eur. Najvyšší súd konštatoval, že ani v aktuálnej fáze trestného konania (konanie o odvolaniach proti rozsudku vo veci samej) nedošlo k oslabeniu dôvodného podozrenia, že zaistené peňažné prostriedky by mohli byť výnosom z trestnej činnosti, tak ako to predpokladá § 95 ods. 1 Trestného poriadku, naopak, aj po vyhlásení rozsudku prvostupňového súdu toto dôvodné podozrenie naďalej trvá.

11. K námietke týkajúcej sa dĺžky zaistenia peňažných prostriedkov najvyšší súd poukázal na odôvodnenie uznesenia špecializovaného súdu k skutkovej a právnej náročnosti veci. Poukázal na rozsah spisového materiálu, ktorý v čase rozhodovania najvyššieho súdu pozostával z 26199 strán, množstvo vykonaných hlavných pojednávaní, obštrukcie zo strany obžalovaných a využívanie všetkých im dostupných procesných oprávnení, o ktorých bolo potrebné následne rozhodovať. O náročnosti a rozsahu posudzovanej trestnej činnosti svedčí aj samotný výrok odvolaniami napadnutého rozsudku špecializovaného súdu v rozsahu 124 strán a jeho celkový rozsah spolu s odôvodnením, a to 243 strán.

12. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ proti predchádzajúcemu rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1Tost/52/2024 z 22. januára 2025 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa vo veci žiadosti o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov podal na ústavnom súde ústavnú sťažnosť. Ústavný súd o podanej ústavnej sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 280/2025 z 23. apríla 2025 tak,

že túto odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd konštatoval, že namietané uznesenie najvyššieho súdu malo zákonný podklad, najvyšší súd ako sťažostný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval v zmysle ich účelu, jeho úvahy vychádzali z konkrétnej zákonnej úpravy, ktorej aplikáciu na sťažovateľov prípad primerane preskúmal, pričom postačujúcim a zrozumiteľným, teda ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil splnenie relevantných zákonných podmienok, čo vylúčilo zásah do sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru. Ústavný súd zároveň nezistil, že by medzi použitým prostriedkom (zaistením peňažných prostriedkov) a sledovaným cieľom nebol rozumný vzťah proporcionality, čím nebol zásah do vlastníckeho práva sťažovateľa nezákonný a svojvoľný. Ústavný súd zdôraznil, že existuje odôvodnené podozrenie, že celý zaistený objem peňažných prostriedkov predstavuje výnos z trestnej činnosti, pričom týmto inštitútom nie je zamedzená ďalšia činnosť sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Sťažovateľ tvrdí, že vzhľadom na okolnosti veci je zaistenie peňažných prostriedkov neprípustné, keďže má ísť o dočasné predbežné opatrenie. Tvrdí, že veci, o ktoré sťažovateľ žiada, sú od začiatku pre trestné konanie nepotrebné, zdôrazňuje, že finančné prostriedky sú zaistené už od roku 2012, teda celkom už 13 rokov. Žiadna z riadne zdokumentovaných skutočností nepreukazuje, že by peniaze boli použité alebo určené na spáchanie trestného činu, prípadne získané trestným činom alebo odmenou zaň, alebo že by boli nadobudnuté za vec získanú trestným činom. Poukazuje na neprimeranú dĺžku trestného konania, pričom podľa jeho názoru nejde o skutkovo či právne zložitú vec, a to napriek tomu, že predmetom obžaloby je 293 čiastkových skutkov, keďže tieto majú rovnaký modus operandi. Zároveň dôvody priesťahov v konaní nenastali na strane jednotlivých obžalovaných, ale možno ich v plnej miere pričítať štátu.

14. Sťažovateľ poukazuje na ustanovenie § 425 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku s tým, že podmienkou nariadenia zaistenia majetku pre účely zaistenia výkonu trestu prepadnutia majetku je, že uloženie trestu prepadnutia majetku vzhľadom na povahu a závažnosť činu a na pomery obvineného treba očakávať. Len samotná skutočnosť, že proti obvinenému sa vedie trestné stíhanie pre niektorý z trestných činov, za ktoré je možný trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona, nemôže byť dôvodom zaistenia majetku.

15. Sťažovateľ taktiež namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pričom aj špecializovaný súd mal vo svojom rozhodnutí uviesť, na základe akých dôkazov, akých skutkových zistení a akých úvah dospel k záveru o tom, že u sťažovateľa treba uloženie trestu prepadnutia majetku očakávať, a mal vysvetliť, aké právne úvahy ho viedli k tomuto záveru, najmä pokiaľ došlo k zmene právnej úpravy vo vzťahu k podmienkam ukladania trestu prepadnutia majetku, čo však v uznesení absentuje. Sťažovateľ vo svojej argumentácii poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 51/2019 z 30. novembra 2021 k časovému hľadisku pri posudzovaní primeranosti zásahu do základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku.

16. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ síce v ústavnej sťažnosti označil ako porušovateľov svojich základných práv najvyšší súd, ako aj špecializovaný súd, v petite ústavnej sťažnosti však

žiadal, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho základných práv len napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poznamenáva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je ústavný súd alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

18. Prihliadnuc na charakter sťažnostnej argumentácie, ústavný súd tiež pripomína, že nevykonáva procesné úkony trestného konania ani nehodnotí (nevyhodnocuje, resp. neprehodnocuje) dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní, ale ani všeobecnými súdmi a nemôže ani nahrádzať nimi prijaté právne závery, pokiaľ nie sú v zjavnom rozpore so znením, zmyslom a s účelom vo veci aplikovaných právnych noriem. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený znovu prehodnocovať hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (napr. II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015).

19. Pri preskúvaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaisťovacích inštitútov, v dôsledku ktorých je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi vymedzil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho: rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojevôle, čo znamená, že vyvedené závery o naplnení podmienok uvedených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku nemôžu byť v úplne zrejmom nesúlade so zistenými skutkovými okolnosťami, ktoré sú orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii (pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 379/03 a IV. ÚS 577/2021). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku obvineného za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (napr. sp. zn. I. ÚS 554/03, I. ÚS 369/03 a IV. ÚS 577/2021).

20. Peňažné prostriedky zaisťované podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku, nehnuteľnosti zaisťované podľa § 96a ods. 1 Trestného poriadku, ako aj majetková účasť v právnickej osobe podľa § 96c ods. 1 Trestného poriadku predstavujú majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zaistenie samotné je nepochybne opatrením zasahujúcim do základného práva na pokojné užívanie majetku a ako také je pod ochranou ústavného súdu. Na strane druhej treba pripomenúť, že ide o opatrenie dočasné, svojou povahou predbežné a zaisťovacie, ktoré nepredstavuje konečné rozhodnutie vo veci. Nemožno teda hovoriť o „zbavení majetku“, ale svojou

povahou ide o opatrenie vzťahujúce sa na obmedzenie „užívania majetku“ podľa čl. 1 ods. 2 dodatkového protokolu. Ale aj táto norma musí byť interpretovaná v rámci všeobecného princípu pokojného užívania majetku (zakotveného v prvej norme) tak, aby medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom bol rozumný vzťah proporcionality (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986 a podobne).

21. Ústavný súd už tiež konštatoval, že príliš dlhé zaistenie majetku môže viesť k porušeniu ústavných práv dotknutých osôb. Ústavný súd v náleze sp. zn. IV. ÚS 51/2019 z 30. novembra 2021 (na ktorý poukázal sťažovateľ) uviedol, že pri viacročnom zaistení sa relativizuje jeho dočasná povaha, preto je potrebné s ohľadom na základné právo vlastniť majetok podrobiť ho prísnejšiemu prieskumu, ktorý zohľadní aj dĺžku trvania zaistenia. V tomto smere má potom dôležitú úlohu skutočnosť, či samotné trestné konania prebieha bezprieťahovo (1), vplyv priebehu trestného procesu na argumenty, na ktorých je zaistenie založené (2), ako aj dopad zaistenia na samotnú zaistením dotknutú osobu (3). Inak povedané, dôležitosť nadobúda prieskum existencie zbytočných prieťahov v danom trestnom konaní, prieskum dôvodnosti zaistenia v rámci doterajšieho vývoja v rámci tohto trestného konania, ako aj individuálna situácia osoby dotknutej predmetným zaistením.

22. Ako vyplýva z namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ako aj tomuto predchádzajúceho uznesenia špecializovaného súdu, všeobecné súdy sa námietkami sťažovateľa v žiadosti o zrušenie zaistenia majetku podrobne zaoberali. Najvyšší súd odôvodnil splnenie zákonných podmienok upravených v § 95 Trestného poriadku, poukázal na predchádzajúce rozhodnutia vo veci sťažovateľa k zaisteniu, resp. odmietnutiu zrušenia zaistenia predmetných peňažných prostriedkov. Dôvodnosť podozrenia, že predmetné prostriedky pochádzajú z trestnej činnosti, najvyšší súd podporil aj skutočnosťou, že vo veci samej už bol medzičasom vydaný rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o zhabaní predmetných zaistených peňažných prostriedkov sťažovateľovi. Najvyšší súd pritom zdôraznil, že súd prvého stupňa v rozsudku vo veci samej už konštatoval, že dokazovaním dospel k záveru, že zaistené peňažné prostriedky pochádzajú z vyplateného nadmerného odpočtu DPH, ktoré boli predmetom obžaloby, že tieto prostriedky boli získané trestným činom, boli výnosom z trestnej činnosti. S poukazom na ustanovenie § 95 ods. 1 Trestného poriadku tak dôvodné podozrenie, že tieto prostriedky by mohli byť výnosom z trestnej činnosti, nebolo oslabené, ale naopak, aj po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa toto podozrenie naďalej trvá. Najvyšší súd sa tiež zaoberal sťažovateľovým argumentom dĺžky trvania zaistenia peňažných prostriedkov, ktoré odôvodnil skutkovou a právnu zložitnosťou veci, ako aj uplatňovaním procesných inštitútov zo strany obžalovaných, o ktorých bolo potrebné v priebehu trestného konania rozhodovať, a mali tak vplyv na celkovú dĺžku konania.

23. Všeobecné súdy tak opakovane preskúmavali možný zásah do práv sťažovateľa z už uvedených hľadísk, zaoberali sa argumentom sťažovateľa, že príliš dlhé zaistenie majetku môže viesť k porušeniu jeho ústavných práv. Všeobecné súdy ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili dĺžku trvania zaistenia majetku sťažovateľa, vysvetlili, prečo samotné trestné konanie považujú vzhľadom na jeho skutkovú a právnu zložitnosť a správanie obžalovaných za konanie bez prieťahov, opakovane poukázali na dôvodnosť zaistenia peňažných prostriedkov v aktuálnom stave trestného konania a vyjadrili sa aj k dôsledkom zaistenia majetku priamo na činnosť sťažovateľa ako obchodnej spoločnosti.

24. Z hľadiska ústavných práv predstavuje zaistenie peňažných prostriedkov v trvaní 13 rokov výrazný zásah do vlastníckeho práva sťažovateľa, konkrétne zásah do užívania majetku, ktorý je však v okolnostiach veci ústavne akceptovateľný, všeobecnými súdmi dodatočne odôvodnený, je vyvažovaný sledovaným verejným záujmom na vyšetrení trestnej činnosti, na zabránení nakladania s výnosmi z trestnej činnosti, ako aj snahou v čo najvyššej možnej miere eliminovať škodu spôsobenú trestnou činnosťou. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto ústavný súd vyhodnotil ako zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa, ktorý má ale zákonný podklad, bol vydaný príslušným orgánom, nie je prejavom svojvôle, vyvodené závery o naplnení podmienok uvedených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku nesignalizujú nesúlad so všeobecným súdom zistenými skutkovými okolnosťami a zásah rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca.

25. Argumentácia najvyššieho súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, dáva sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolené námietky. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v rozsahu uplatnených námietok sťažovateľa je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Rozhodnutie najvyššieho súdu, pokiaľ ide o označené sťažnostné argumenty, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uvedených základných práv.

26. Námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu